

„Danstereu“

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika, udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danstereu“ udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adressforandring og alle andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.

„Danstereu“ ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Direktionsformand.

Alt af Nyheds-Interesse sendes direkte til „Danstereu“, Blair, Neb.

Alle andre Artikler sendes til Past. A. M. Andersen, Siborg, S. Dat.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danstereu“

Vider sendt til Subskribenter, indtil udtrykt Opligelse modtages af Udgiverne og af Gælder er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

De Løjerne herunder sig til Følt, der avorterer i Bladet, enten for at løse hos dem eller for at faa Oplysninger om det avorterende, behes de altid omtale, at de faa Avortissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Tak ganske stille over det.

En Del af „Danstereus“ gamle Abonnter sender os ikke saa sjældent en ny Abonnter. Men alle 3 mange, der ellers holder af „Danstereu“ og dog ikke har stillet den eneste ny Abonnter, mon 3 ikke somme Lister har følt noget „Nemt“ i Nærheden af Samvittigheden?

Dansk i Amerika.

Rogle Tanker til Overvejelse. (Af P. S. Vig.)

3 Danmark er jeg født, der har jeg hjemme, der har jeg Mod, derfor min Verden gaar! Du danske Sprog! du er min Moders Stemme, saa født velsignet du mit Hjerte naar.

(K. C. Andersen).

Lad mig begynde med at sige, at det langt fra forundrer mig, at det Spørgsmaal: „Hvor længe skal vi danske Indvandrere bedrive her i Amerika at opretholde vort Modersmaal?“ — kommer frem. Det er baade rimeligt og naturligt, da vi jo paa alle Sider er omgionde af et andet Sprog, som kommer ind i vore Hjem, i Bøger og Blade og paa vore Børns Tunger. Og det kan vel ikke fejle, at det vil blive vore Børns og Børnebørns Sprog i Fremtiden. Heller ikke kan jeg sige, at det bedrøver mig, at et saadant Spørgsmaal kommer frem i Bladene; thi enten vi bedrøves eller glædes derved, saa er det fremme og vil komme frem mere og mere. Derimod kan jeg ikke sige andet, end at det vilde bedrøve mig at opleve den Dag, da der ikke mere skal opretholdes det danske Sprog i Amerika, og det endog ganske anderledes, end det hidtil er set. Men jeg antager da just heller ikke, at jeg behøver at være bange for, at dette ikke skal ske; thi det forekommer mig, at vi Danske i Amerika vilde ikke due til ret meget den Dag, vi ikke mere vilde arbejde for at opretholde vort Modersmaal, enten vi saa findes i Amerika eller anden Steds i Verden, i hvert Fald vilde vi ikke due til at opretholde noget. — Dog, da dette maatte kunne forekomme en og anden at være for meget sagt, maatte være mig tilladt at udtale mig noget nærmere.

I.

1. Hjernt være det fra mig at sige eller mene, at det ene Sprog i og for sig er bedre end det andet, eller at Kristendommen ikke kunde fornyes i det ene Sprog saa vel som i det andet. At paastaa noget saadant, overlader jeg til andre, og det vil maatte ikke være saa vanskeligt at finde saadanne andre, ikke heller her i Amerika.

2. Som Følge heraf tør og vil og maa jeg ikke sige, at ikke det engelske Sprog maatte er meget rigere (? end det danske, eller at det ikke tales og elses af mange flere af Jordens Beboere. Det sidste er jo en unægtelig

Kendsgerning. Ikke heller tør jeg mene, at ikke det engelske Sprog kan bruges som Bærer for Kristi Evangelium, til at tale og høre om de himmelske Ting, maatte fuldt saa godt og fuldt saa rigt og let som det danske. Det er i hvert Fald en Kendsgerning, at mange flere Mennesker bruger det dertil, end det danske Sprog nogen Sinde tør gøre sig Haab om at kunne naa.

3. Heller ikke tør jeg paastaa, at danske Børn ikke kunde „lære“ Kristendom paa Engelsk, saa de kunde blive nyttige Mennesker paa Jorden og salige Mennesker i Himlen. De kunde maatte naa at blive Præster og Missionærer i det engelske Sprog, og naa ud til mange, mange flere, end det vilde være dem muligt, om de talte Dansk, og saaledes blive til Velsignelse for mange flere i Verden. Der er jo ikke saa faa danske Børn, som nu er Medlemmer af engelske Menigheder i Amerika, og der er ikke saa faa unge danfelsesbørn, som er Præster i engelske Samfund.

4. Jeg tør heller ikke nægte, at der muligvis kunde spares Tid ved kun at bruge et Sprog, og „Tiden“ er jo en meget vigtig Ting, da vi aldrig har for meget af den, og vi kan aldrig falde den tilbage, naar den er forunden, enten vi brugte den vel eller ilde, mens den vared. Og det er nu min Mening, at vi bør benytte Tiden, medens vi har den, og benytte den til det bedste. Og noget af det bedste, vi kunne benytte vor Tid til, næst Arbejdet paa vore Sjæles Salighed, er, efter min Mening, at arbejde paa at opretholde vort Sprog, det danske Sprog, her i Amerika, at det maa blive vore Børns og Børnebørns Sprog med gennem Tiderne, selv om de taler det engelske Sprog baade i Forretningerne, Stolen og Ketsjalen, saaledes som dette Lands Forhold jo naturligt fører det med sig.

II.

1. Det er nemlig saaledes, at den, som kan tale baade Dansk og Engelsk, kan ikke blot tale til flere Mennesker, end den, som hører kan Dansk eller Engelsk, men kan ogsaa tale til flere end den, som kun kan enten Dansk eller Engelsk, saa selv om Engelsk er et Verdenssprog, saa naar dog Dansk-Engelsk over en endnu større Verden, og derfor kan det vistnok betale sig endda at bruge lidt mere Tid for at tilegne sig det. —

2. Det bør derfor være en af Grundene, hvorfor vi burde arbejde paa at opretholde vort Modersmaal i Amerika: at vore Børn kunde komme til at leve i en større Verden, at en større Verden kunde staa aaben for dem baade med Hensyn til Forretning, Stole, arbejde og Literatur, end Tilfældet er med Amerikanerne, der vel er fødte i et stort Land, men tit er meget indstrænkte. Og vi Danske i Amerika er de eneste, som kan gøre dette. Danske i Danmark kan ikke gøre det, og Amerikanerne i Amerika maa af gode Grunde lade det være. —

3. Derfor jeg nu var Agtator, vilde jeg sige: Det maatte da sandelig være nogle underlige Forældre, som ikke vilde hjælpe deres Børn til at blive hjemme i to Sprog og dermed hjælpe dem ind i en rigere Verden end den, de selv leve i, som kun kan et! Det vil maatte da være nogle underlige Forældre, som ikke vilde lære deres Børn det Sprog, som Naturen har lagt paa deres egne Tunger, naar de kunde gøre det, blot ved Udlæg af en Smule Tid, Lyst og Arbejde. De maa da have glemt, hvor ilde de i sin Tid selv var stillede, da de kun kunde et Sprog og kom til et Land, hvor det ikke var kendt! De vil altsaa nok selv kunne to Sprog, mer deres Børn skal nøjes med et! Mon Børnene vil velsigne Forældrene derfor, naar de en gang kommer saa bidd, at de forstaa, hvad der er forsømt?

4. Vi skal bernæst arbejde for vort Modersmaals Opretholdelse, fordi det er det naturlige. Og næst efter Guds Naade synes jeg i alle Forhold bedst om det naturlige. Vi har dog, skat vi alle er forberedte af Naturen, en mekødt Sands for det naturlige og en mekødt Mobbelydelighed for det naturlige. Og er end Guds Naade, fra vort Standpunkt set, overnaturlig, saa er den dog ikke unaturlig, og den vil heller ikke gøre os unaturlige, heller ikke med Hensyn til det Sprog, vi skal lære vore Børn. Jeg har ganske vist hørt danske Forældre tale Engelsk til deres Børn og med hørere. Men noget mere unaturligt af sit Slags har jeg vist næppe hørt. Dog, her herom.

5. Men vi er vore Børns naturlige Lærere, baade ved hvad vi gør, og hvad vi ikke gør. Og det naturlige for os er at tale til dem og tiltales af dem i det danske Sprog, ikke blot om Kristendom, men om alt, som forefalder. Og jo renere og bedre Dansk vi taler, desto renere og bedre Dansk vil de lære. Og det er den naturlige Ting af Verden for Børn at lære at tale deres Faders og Moders Sprog. Det er kun altsor beklageligt, at det Danske, som mange Forældre taler, er saa forberet, forblandet og indstrækt, som det er. Derfor maa der arbejdes for ved gode danske Bøger og Blade at faa et bedre Dansk ind i Hjemmene. Her er sandelig en vid Missionær, som det var at ønske, at mange vilde arbejde paa, for det er en Mission, der betaler sig.

6. Det undrer mig ingenlunde, at saa mange unge Danske taler Engelsk og kun nødig Dansk. Det har sin Grund blandt andet ogsaa dertil, at det Sprog, de lærte i Hjemmene, var saa fattigt og indstrækt, at det kun naar til, naar det skal tales om de mest dagligdags Ting. — Men jeg har noget Næstslab til Danske i Amerika, og jeg kunde nævne Eksempler paa Forældre, der kom her til Landet som Børn, og deres Børn taler saa rent og ret Dansk, saa man stulde tro, de var fødte i Danmark. Det kan de talte deres Hjem for; det er den eneste Stole, de har hørt i Dansk. Men jeg kunde ogsaa nævne Eksempler paa Mænd og Kvinder, hvis Forældre var Danske, men lærte deres Børn Engelsk og ikke Dansk, hvilket jamme Børn nu bitterlig bedrøber deres Forældre og strider det paa indstrækt Dumheds Regning.

7. Maatte var de sidste Ord for stærkt. Det er nemlig en Regel, som man kan gaa ud fra som givet, at Forældre under deres Børn det allerbedste, de selv ved. Og nu ved de selv af dyr Erfaring, hvor vigtigt det var for dem at komme ind i det engelske Sprog. Og som Følge heraf er de tilbøjelige til at overse, hvilket Tab de tilføjer deres Børn ved ikke at sørge for, at de lære ordentlig Dansk. Det Danske havde de nemlig selv ikke megen Nytte af i Amerika, mener de. Men hvorfor ikke? Jo, naturligvis fordi de ikke kunde Engelsk. Jo mere Engelsk de lærte, jo mere Gaad vilde de have af det Danske, de havde lært; thi den, som raader over to Sprog, raader ogsaa over Evnen til at kunne overføre paa det ene, hvad han har lært paa det andet. —

8. Af Ider for at faa deres Børn bedre stillede, end de selv var, arbejder de altsaa i Virkeligheden for at faa Børnene stillede over for Danske, som de selv i sin Tid var stillede over for Engelsk. Dette talder jeg baade urigtigt og unaturligt baade for Forældrene og Børnene og for det engelske Sprog; thi den, som kan to Sprog, kan mere af hvert af dem, end den, som kun kan det ene af de to, — „all other things being equal.“

(Fortsættelse.)

Et Besyv.

(Af Res Lien.)

Hvor længe?

Det dukker i Sindene hos visse Mennesker om „Modersmaalets Bevarelse“ blandt fremmede. Af og til møder man Folk med disse Ider i denne Retning. — Ider, der næsten grænser til Galtskab. Ofte findes lange Forhandlinger om og Behandlinger af Sprogspørgsmaal i Ugeblade — mest dog i de Kirkelige Nyhedsblade.

Nu, jeg læser med Interesse om Sprogspørgsmaalet, og jeg holder af at tale om det. Ikke dog fordi jeg har nogen særlig Forfærlighed for det danske Sprog i Amerika eller noget Vanst i Retning af at bevare dansk Ejendommelighed ved Hjælp af Sprogets Bevarelse, men kun fordi det giver hpperligt Stof for Underholdning og gør en bekendt med Folks mer eller mindre Stærksynethed over for det umulige og uundgaaelige.

Jeg har saaledes læst Mortens Indlæg og nu senere Mit Gommensens „letbenede“ Svar og i begge nydt god Underholdning. Men, som sædvanlig, der er intet Resultat at opvise — af gode Grunde!

Jeg nævner for Ordene: „umulige“ og „uundgaaelige“. Nu kommer jeg tilbage til dem. Jeg anser det for umuligt at bevare vort Modersmaal i Amerika ud over en tredie Generation. Det nyter ikke, hvor megen Omhu man anvender ved Børns Opdragelse, hvor

megen Fjød man over ved at lære dem et Sprog, der er og bliver værdiløst for dem ud over den hjemlige Tærskel — den følgende — tredie — Generation vil (paa maatte enkelte Undtagelser nær) staa til Dels fremmed over for det Sprog, de ingen Brug har for og ingen Interesse har af. Det officielle Sprog er og bliver det levende Sprog. Ethvert andet Sprog bliver en Bijag og, for det danske Sprogs Vedkommende, en megen lille Bijag, fordi det er saa indbyrdesløst i den politiske, kommercielle og industrielle Verden. De saa, som af rent videnskabelige Grunde muligvis kan have Interesse af at lære det danske Sprog, vil umuligt kunne bære det frem som et levende Sprog paa fremmed Jordbund. Heller ikke ser jeg nogen Grund, hvorfor vi skal sætte saa megen Pris paa at holde i Live noget, som absolut mangler Livsbene.

Det var det „umulige“ ved Sagen i al Korthed. Saa kommer vi til det „uundgaaelige“.

3 Tidens Løb — hvem ved naar? vil Indvandringen fra Danmark til Amerika formindste sig — maatte helt ophøre. Hvad bliver der saa af vort Sprog? — Naa, mon det ikke af naturlige Grunde — af Mangel paa ny Næring vil gaa al Arbeids Gang — da ud, mon ikke! — fitter det vil — da en uundgaaelig Død. Og Tabel vil ikke føles. Om en enkelt Sprog og Fædrelands-Enthusiast stulde blive blød om Hjertetuden og begræde Tabel, naa, ja, hvad saa! „En Svale gør ingen Sommer“.

Hvor længe? Jeg holder grumme meget af det danske Sprog endog i dets bredeste og groveste Dialekt. Jeg taler det helst og er endog uhøflig nok til at benytte mig af det, hvor jeg møder en Landsmand i „blandet“ Selskab. Men jeg er ingenlunde „Sværmer“ i den Forstand, at jeg stulde sætte mit Haab i dets Bevarelse paa fremmed Jordbund.

Det er dog en Væge for de danske Kirkesamfund i Amerika, at de søger at holde Sproget i Live saa længe som muligt — en Væge, som de danske udenfor Kirkesamfundene ingen Parti har i. Men man bør huske paa, at trods al Interesse for det danske Sprogs Bevarelse, alt Haab om dets evige Livskraft, at Begejstring for den Ejendommelighed i Land, det danske har i sig — trods alt dette, saa vil det på en naturlig, uundgaaelig Død, naar ny Næring — Emigration — ophører. — Hvor længe? —

Dansk i Amerika.

Hvor længe?

3 „Danstereu“ Nr. 4 findes et lille Stykke med denne Overstrift. Tanken, som møder os heri, er dog ikke ny og ubetent for os. Der spørges blandt andet: „Er det ikke kloget for alle Indvandrere at tilegne sig Landets Sprog saa snart som muligt og gaa i Lande Modersmaalet fare, lige faavel som vi har forladt Moderslandet?“ Det første vil jeg sige Ja til, men det sidste aldrig. Hvorfor skal vi lade det fare? Er det en ærlig Udtalelse: „for at vi kan lære dem (vore Børn) Kristendom og andre nyttige Ting i det Sprog, de allerede sander“ — og ikke spilde Tid — ja, hvad værre end, Venge til at undervise dem i Dansk? Om Paastanden er et ærligt ment, derfor er det ikke givet, at den er rigtig. — En Typ sjaaler jo alligevel, selv om han mener det nok saa ærligt. Børnet kan foretage sig mange raagale Ting, men mener det baade ærligt og rigtigt, og jeg tror ogsaa, en saadan Tanke som den fremførte er forkert. Men nu skal man jo ikke gøre en Paastand uden Bevisgrunde, men naar man skal bevise, saa er jeg bange for, at det vil gaa os, som det git disse i „Nytaartelegrammet“, der stulde bevise Mormor, at det forholdt sig rigtig med Telegrammet, der kom fra Japan og naaede Sværtig en Dag, før det var sendt. Bevisgrundene var gode nok, men de kunde ikke overbevise „Gammelmor“. Men hvad Bevisgrunde vil der da kunne fremføres for, at det er godt og rigtigt at holde paa det danske og oplære vore Børn i det samme? Man skal jo ikke tale om, hvad den Slagt vil gøre, der kommer efter os, men Pligten, der angaar os. — En Aarsag, hvorfor man ikke stulde forsøge derpaa, stulde da være den, at Gud havde udruffet dem med saa ringe Evner, at de ikke var i Stand dertil, — men er Børnet ikke i Stand til at

lære to Sprog, kan det vist heller ikke lære eet. Der findes jo afstillede, der er kommen fra Danmark, har været her en kort Tid og glemt det danske — og det engelske kan de ikke. — Det hændte sig for en Tid siden, at jeg var paa Rejse. Jeg kom i Følgestøb med en norsk Præst; vi sad i Jernbnevognen og samtalede. Der kommer da en ung Mand ind, og med drøje Eder forfitter han alle i Vognen, at han var ingen „fool“, — dog hans bedste Bevisgrunde kunde heller ikke overbevise os — thi han var i en meget beruset Tilstand og var ikke i Stand til at styre sine egne Ben. — Han giver sig i Samtale med en anden ung Mand, der sad tæt ved os. Da han efter en Stund fjernede sig, spurgte vi nævnte unge Mand, hvem han var. Han forsøgte ogsaa at forklare det i det danske Sprog, hvori vi tilstalte ham. Men det var lidt gebrokkent; han ved det nok selv, og giver da den Undskyldning, at han vel er dansk, men har nu været her i Landet i otte Aar, saa han har omtrent glemt det danske. Jeg sølte naturligvis lidt Medlidenhed med ham og vidste ikke rigtig, hvordan jeg stulde hjælpe og trøste ham lidt; men jeg tværer da, at jeg nu har været her i 14 Aar og har endnu ikke glemt det. (En elskvædt Herte længere henne vender sig om og siger paa et pæn dansk Sprog: Ja, jeg har været her i 20 Aar, og jeg har heller ikke glemt mit danske Sprog og glemmer det aldrig. Jeg har en Onkel i Chicago, der har været her i 50 Aar, og han taler saa godt dansk som nogen. Jeg troede ellers ikke, den unge Mand kunde blive generet, naar han kunde aabenbare en saadan Uvidenhed; men han sølte sig vist alligevel lidt flov. Nu kunde jeg jo nok have trøstet ham med, at han ikke var det eneste ubegavede Menneske, men at han havde mange Brødre, der havde ligesaa daarlig en Hufommelse, og det er jo en Trøst for mange, naar de er flere om det. — Men det var Bevisgrunde vi stulde have. Ja, en af mine Bevisgrunde er da denne, at lade vi haant om vort Sprog, saa haane vi en af Guds Velsignelser; thi det er, som Noah Webster siger, at „Sproget og Evnen til at tale det er en umiddelbar Gave af Gud“.

Og lade vi Sproget fare, saa lade vi dermed noget af det bedste fare, hvorved vi som færegen Nation af Gud er velsignet. Thi det er ikke selve denne dyre Klædning for Tanterne, vi miste, men saa meget, som dertil er knyttet og uadskilleligt dertil. Hvis det var saadant, at vi som danske Folk ikke havde noget af fremvise eller rettere sagt, ikke havde noget, der var værd at lade gaa i Arv til vore Børn, da var det en anden Sag. Vi har forladt vort Modersland, det er sandt, men Minderne har vi taget med os, de mange, mange lære Minder; hvordan kan vi glemme dem. Jeg mener ikke Minder af en slagtig Art, men ogsaa at henregne hertil den Kamp, der har været kæmpet i Markhænder for at værne om vort danske Navn og vort Land. Israels værste og tungeste Lidelse var, at de blev ført bort til et fremmed Land. De vilde heller ikke hynge Moderslandets Sange, da de blev bedt dertil af de fremmede, men det var ikke, fordi de foragtede det, men de kunde ikke glemme Jerusalem. — med de mange, mange Minder; Aah! hvor de længtes, naar de tænkte derpaa. Jødsfolketts haardeste Straf, der som endnu ikke er borttagen, er den, at de bleve spredte blandt alle Jordens Folkslag; men Guds store Stærklighed til dette Folk, et Under for Verden, er dette, at han har bevaret dem som Nation med deres Sprog og de for denne Nation ejendommelige Karakterer. Han bevarede dem som Nation i Egypten i over 400 Aar, og han havde givet dem deres eget Land. Da de en Gang forsvinder sig grovt i Ortenen, optændes Guds Vrede, og han tænker paa at fortære dem, og siger han til Moses: jeg vil gøre dig til et stort Folk (2 Mos. 32, 7-14). Og ethvert Folk har givet sine Ejendommeligheder, og han har ofte velsignet et Folk paa en ejendommelig Maade. Og, sandelig, han har ikke mindst velsignet den danske Nation. Skal vi lade haant om alt dette, selv om vi bor i et andet Land og har valgt det til vort Fremtidshjem? Men vi har ogsaa modtaget en Arv fra vore Fædre, der er værd at lade gaa i Arv til vore Efterkommere, hvilket kun kan lade sig gøre ved at lade Sproget leve. Vi har vore danske Digte og Salmer, som de ikke vilde faa, om de ej fit dem i deres virkelige Dragt. Hvad de saa i Fremtiden vil gøre dermed, bliver ikke

vor Sag, det er kun vor Pligt, vi skal tale om nu. Saa derfor vil vi hynge med vor danske Digter Chr. Richard:

Ja, mens vi trøstigt byrte Vor ny Columbusstrand, Skal det vort Hjerte styrte, At se mod Fædres Land! Hvor Kirkeloffen ringer, Til hjemlig Søndagsfred, Hvor Modersmaalet klinger, Hvor Mindets Rilde springer, — Der har vi Danmark med!

Hovedgrunden bliver altsaa denne, at vi vil bygge vort danske lutherste Kirke op i dette store Land og give den som en Arv til vore Efterkommere. Dette kan ikke lade sig gøre uden det danske Sprog. Saa vor Opgave er stor, og vor der ingen, der vilde tage Arbejdet op, da git det bedste vi eje tabt, og vort Folk vilde være et Bytte for Forbærelse. Men selv bortset fra den kristelige Opgave, er det endda ikke Noje Værd at lære vore Børn to Sprog? En Mand har sagt: som en Høg ikke flyver meget højt med en Vinge, saa naar den heller ikke ret højt, der kun kan et Sprog (Roger Asham). Karl den Ste plejede at sige: „jo flere Sprog en Mand kan, han er saa mange Gange mere en Mand. Enhver ny Form af Menneskeheds Tale leder os ind i en hel anden Verden af rige Tanker og Liv“. Saa ogsaa det kunde fremføres som Bevisgrund, at det er nødvendigt til en rigere Udvikling. Saa selv om det var et helt fremmed Sprog, vilde det være godt, men endnu mere Forfædrenes Sprog. Ja, der kunde jo fremføres mange flere og vægtige Grunde; men dette være nok for denne Gang.

C. Krogh.

Dansk som Kirkesprog.

Ud af vore Kirker med det danske Sprog jo før jo hellere!

Det er, hvad Mr. Jbsen naar til Lyb for i „Danstereu“.

Men mon den Tanke er stort bedre end den, som ofte tom frem fra en anden Side, og som git ud paa, at det vær vor færlige Opgave som danske Menigheder her i Landet: at arbejde paa Bevarelsen af dansk Sprog og dansk Literatur og andet til Dansteden hørende?

Vil De ikke, Mr. Jbsen, være enig med mig om dette: Derfor vort Maal er fat af Herren at gøre alle til hans Disciple bl. a. ved at lære dem at holde al, han har befalet, saa maa vi tale dansk i vor Kirke, saalænge der findes en Del danske Folk baade udenfor og indenfor vore Menigheder, som ikke kan forstaa eller gøre sig forstaaelig i andet Sprog end det danske, naar det angaar Guds Rige og Sjælens Frelse?

Og mon det da haster med at tage Afstand fra det danske Sprog som Kirkesprog og med at paabegynde de forberedende Uøvelser med Hensyn til at faa talt det fra os?

Zmidertid vil jeg være Mr. Jbsen taknemlig for at have yttet sig i den Retning; thi jeg tror, at en indgaaende Behandling af dette Spørgsmaal i „Danstereu“ kunde faa en velsignet Betydning; og da var dette jo en Begyndelse.

Lad os komme frem med vore Tanker og Erfaringer paa dette Omraade til fælles Belæring og Opmuntring.

I. I.

Til de noldibende Rinner

er til Dato indkomne paa „D. S. Kontor“:

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes Mrs. Anthony Johnson, Minnetonka, \$1.00; Mrs. W. W. Johnson, Council Bluffs, Ia. 1.00; George B. Cron, Milwaukee, Wis. 1.46; Rasmus Jensen, Remarck, Neb. 1.00; Mrs. Chr. Jørgensen, Elk Horn, Ia. .50; John Petersen, " " .50; F. C. Klyver, " " 1.00; Wabs Peterien, " " .50; Riels Hansen, " " 1.00; A. L. Royesen, " " 1.00; Bahor Jerksid, " " 1.00; Riels Olsen, " " 1.00; Anton Hansen, " " 1.00; B. Rottenborg, " " 1.00; Chr. N. Christensen, Kimballton, Ia. 1.00; Jørgen N. Christensen, " " 1.00; Riels C. Nielsen, Bay View, Wash. 1.00; B. Wrensch, Bocatoello, Idaho 5.00; Jacob P. Tapp, Audubon, Ia. 2.00; Mrs. Lauritsen, Elktofs, Wis. 1.00; Mrs. Paul Peterien, Blair, Neb. 1.00; Riels P. A. Gade, Blair, Neb. 1.00.

Talt \$25.96 Bidrag modtages fremdeles.